

Arrest

nr. 70 134 van 18 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 augustus 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE GRAEVE, die loco advocaat L. VERCAUTEREN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een etnische Roma te zijn, afkomstig uit Gnjilane (Koosovo) en u verklaart zowel de Kosovaarse als de Servische nationaliteit te bezitten. U verklaart tijdens de oorlog vanuit uw huis in Gnjilane naar uw schoonmoeder in Urosevac (Kosovo) te zijn gevlucht, maar omdat het daar ook niet veilig was verder naar Belgrado (Servië) te zijn gevlucht. U zou er gedurende drie à vier maanden bij uw neven in Velika Plana gewoond hebben, nadien enkele dagen in een treinstation in Belgrado en vervolgens nog een anderhalf jaar bij uw schoonzus in Obrenovac, waar u zich liet registreren als

vluchteling. Nadien bouwde u een barak bouwde in de buurt van een brug in Staro Sajemiste (Belgrado, Servië). U en uw echtgenote werden er geregeld door Servische burgers en de Servische autoriteiten (politie/inspectie) lastiggevallen. In maart 2010 besloot de Servische overheid de Roma-barakken massaal te vernielen en dit in het kader van de verbetering van het straatbeeld naar aanleiding van de Universiade die er zou plaatsvinden. Nadat uw barak, net als die van vele anderen, vernield werd ging u met uw echtgenote en zoontje naar Ada Ciganlija (Belgrado, Servië), een recreatiepark, waar u in een hut verbleef. Al gauw werd u geconfronteerd met dezelfde problematiek als in de buurt van de brug. Serviërs zouden u regelmatig hebben lastiggevallen en zouden er zelfs uw hut in brand hebben gestoken. U verklaart een zestal maanden in Ada Ciganlija te hebben verbleven. Uw echtgenote zou een groot deel van die periode doorgebracht hebben in het ziekenhuis omwille van ademhalingsproblemen. Gedurende uw verblijf in Servië zou u meermaals teruggekeerd zijn naar Kosovo om uw eigendom terug op te eisen. De problemen en de moeilijke levensomstandigheden in Servië werden u te veel en u besloot het land te verlaten. U reisde vanuit Staro Sajemiste op illegale wijze naar België, waar u op 22 september 2010 zou zijn aangekomen en de volgende dag asiel vroeg. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: een Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 21.06.2010 te Gnjilane; een Servische identiteitskaart, uitgereikt op 22.04.2009 te Belgrado; een bekeuring die u tijdens een tramrit kreeg, uitgereikt op 9.11.2009 te Belgrado en een inspectiebewijs, uitgereikt op 27.08.2010 te Belgrado.

B. Motivering

Voor wat de door u aangehaalde moeilijkheden in Servië dient vooreerst gewezen te worden op een aantal ernstige discrepanties in uw opeenvolgende verklaringen. Zo dient te worden vastgesteld dat u de naam van de brug in Staro Sajemiste waarbij u in de buurt noemde niet kan opnoemen. Gezien u beweerde gedurende meer dan zes jaar in de buurt van die brug te hebben is dit op zijn minst weinig geloofwaardig te noemen (gehoorverslag CGVS 1, p.16). Voorts stelde u dat u in de buurt woonde van de plaats waar de tram over het water rijdt, wat er op wijst dat u in de buurt van de brug "Zemunski Put" zou hebben gewoond (gehoorverslag CGVS 1, p.15). Ook op het plan dat u tekende lijkt het er op dat u aan de brug "Zemunski Put" woonde, aangezien u op het einde van de brug in Stari Beograd aan het linkerkant het busstation Lasta tekende en aan de rechterkant het treinstation (zie tekening toegevoegd aan het gehoorverslag). In tegenstelling tot op uw eerste gehoor beweerde u in uw tweede gehoor dat u woonde in de buurt van de plaats waar de trein het water oversteekt (gehoorverslag CGVS 2, p.3). Dit wijst er op dat u niet in de buurt van de brug "Zemunski Put" zou gewoond hebben, doch wel in de buurt van de Gazela-brug. In uw derde gehoor verklaarde u uitdrukkelijk niet aan de brug "Zemunski Put" te hebben gewoond, maar wel op honderd meter van de grote brug (Gazela-brug). U verklaarde uitdrukkelijk niet in de Roma-nederzetting onder de grote brug (Gazela-brug) te hebben gewoond. Dit wijst er dus weer op dat u in een nederzetting in de buurt van de grote brug (Gazela-brug) zou hebben gewoond. U kon echter niet aangeven in welke blok of in de buurt van welke blok uw nederzetting zou hebben bevonden (gehoorverslag CGVS 2, p.3). Aanvankelijk stelde u dat u in de buurt van blok nummer 2 zou hebben gewoond (gehoorverslag CGVS 1, p.17), maar u kon zich dit later niet meer herinneren. Hier kan nog worden opgemerkt dat u verklaarde dat er acht jaar geleden een grote brand was die de Gazela-nederzetting zou hebben vernield (gehoorverslag CGVS 3 p.4). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat deze grote brand plaatsvond in de nacht van 3 op 4 februari 2009.

Wat betreft de door u aangehaalde ontruiming van de Roma-nederzetting waar u zou hebben gewoond dient opgemerkt te worden dat u, zoals ook uw echtgenote (gehoorverslag vrouw CGVS 1, p.14) deze ontruiming situeerde in het kader van acties om de stad mooier te maken met het oog op de Universiade die in Belgrado. Volgens u zou de ontruiming plaatgevonden hebben op 22 maart 2010 (gehoorverslag CGVS 1, p.18-19; gehoorverslag man 3, p.4). Tijdens uw derde gehoor voegde u hier nog aan toe dat het uw Roma-nederzetting zou zijn geweest die het eerst zou zijn ontruimd en dat pas daarna ook andere nederzettingen werden ontruimd (gehoorverslag CGVS 3, p.4). Toen u werd geconfronteerd met het feit dat de Universiade echter niet in 2010 maar in 2009 (van 1 tot 12 juli) plaatsvond, stelde u enkel dat u zich kon vergissen (gehoorverslag CGVS 3, p.5). De overige door u gegeven informatie over de ontruiming van Roma-nederzettingen in Belgrado strookt echter ook niet met de op het CGVS beschikbare informatie. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt vond de eerste uitzetting van Roma uit hun nederzetting immers plaats nabij het atletendorp in 'Belville' op 3 april 2009. De ontruiming van de Roma-nederzetting onder de Gazelabrug vond plaats in augustus 2009. Ten slotte zouden er in april 2010 en op 29 juni 2010 nog uitzettingen geweest van Roma van de Lazaro Kujundzica-nederzetting. Deze laatste ontruimmingen vonden plaats met het oog op de constructie van een nieuwe brug over de Sava-rivier.

Verder stelde u dat u na uw uitzetting geen enkele tegemoetkoming en/of geen enkel alternatief kreeg aangeboden, wat echter niet strookt met de beschikbare informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (gehoorverslag CGVS 1, p.20). Uit de informatie blijkt immers dat de Roma's die uit hun woonplaats werden verdreven een nieuwe woonplaats in metalen containers aangeboden hebben

gekregen alsook dat een aantal van hen terugkeerde naar hun woonplaats van origine in Zuid-Servië na aanvaarding van een éénmalige som van 100 à 200 €.

Daarnaast verklaarde u na de afbraak van uw barak, meer bepaald in 2010, naar het recreatiepark Ada Ciganlija te zijn getrokken, waar u alleen met uw zoon zou hebben verbleven omdat uw echtgenote op dat moment in het ziekenhuis verbleef (gehoorverslag CGVS 1 p.20). U verwees hierbij naar medische attesten die het verblijf van uw echtgenote in het ziekenhuis in die periode zouden staven. Al haar medische documenten uit Servië dateren echter uit de periode 2006 - 2007. Hier kan ook nog worden opgemerkt dat u aanvankelijk stelde zes maanden in Ada Ciganlija te hebben verbleven (gehoorverslag CGVS 1, p.20), terwijl u later beweerde er bijna anderhalf jaar te hebben gewoond (gehoorverslag CGVS 3, p. 5).

Voorts verklaarde u aanvankelijk 3 à 4 jaar geleden heel de nacht te zijn geslagen door de politie omdat deze dacht dat u en andere Roma brand hadden gesticht in de nederzetting (gehoorverslag CGVS 1 p. 16), terwijl u later in het derde gehoor stelt dat u stelselmatig, om de maand, zou zijn mishandeld door de politie en dit gedurende 24 uur (gehoorverslag CGVS 3 p.3).

Over de door u ondernomen stappen om hulp en/of bescherming te krijgen tegen de door u aangehaalde feiten blijft u ten slotte zeer vaag en geenszins overtuigend. U stelde dat u bij verschillende miniseries zou zijn gaan klagen alsook bij een Romaleider in Zemun. De naam van zijn organisatie kent u echter niet. Roma-organisaties in Belgrado kent u evenmin.

Bovenstaande vaststellingen tasten de geloofwaardigheid van uw beweerde opeenvolgende woon/verblijfplaatsen in Belgrado alsook de waarachtigheid van de door u aangehaalde problemen volledig aan.

Wat betreft de door u aangehaalde moeilijke algemene situatie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Servië, kan voorts worden verwezen naar de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waaruit blijkt dat dat RAE inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, wat zich ondermeer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Uit deze informatie blijkt evenwel ook dat de autoriteiten in Servië dit soort problemen van achterstelling in toenemende mate erkennen en, bijgestaan door de internationale gemeenschap, een oplossing trachten te vinden voor dit complex probleem en maatregelen nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" – een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid – concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van de Roma op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. Er bestaat in Servië bovendien een uitgebreide wetgeving die discriminatie op grond van etnie – de Roma zijn een erkende nationale minderheid in Servië – strafbaar maakt. Hiertegen wordt in de praktijk ook steeds beter opgetreden door de Servische overheid. De algemene situatie voor de RAE in Servië anno 2011 geeft op zich dus geen aanleiding tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het feit dat uw echtgenote een gezondheidsboekje bezat en de voorbije jaren dan ook zonder problemen beroep kon doen op medische instanties in Servië, wijst er alleszins op dat zij hulp en steun verkrijgt van de overheid. U beweerde weliswaar geen steun te krijgen en geen gezondheidsboekje te hebben, maar dit blijkt geenszins het gevolg te zijn van enige discriminatoire maatregel ten aanzien van u doch wel van het feit dat u hiervoor tot zeer recent (volgens u een jaar voor vertrek) niet voldeed aan de administratiefrechtelijke verplichtingen hiervoor, meer bepaald u uitschrijven uit uw vorige woonplaats in Kosovo om u vervolgens in te schrijven in Servië. Niets wijst erop dat u niet dezelfde steun en hulp zou krijgen vanwege de Servische autoriteiten, indien u de nodige stappen zou hebben ondernomen.

Aangaande de gezondheidsproblemen van uw echtgenote, met name astma (gehoorverslag CGVS, p. 23), dient nog te worden gesteld dat deze door u ingeroepen zuivere medische problemen, die u staaft met medische attesten uit België en uit Servië, geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. Uit niets blijkt dat uw echtgenote in Servië (om één van de redenen van de Conventie) geen toegang had tot de gezondheidszorg in Servië. Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Voor wat Kosovo betreft, waarvan u oorspronkelijk afkomstig bent en waar u zou hebben verbleven tot u ten tijde van het gewapend conflict in 1999 naar Servië vluchtte, dient vastgesteld te worden dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht die erop wijzen dat u er niet zou kunnen terugkeren wegens het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het CGVS waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het CGVS verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en in Gnjilane wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het CGVS tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het CGVS verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het CGVS. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u aangebrachte documenten (Servische identiteitskaart, Kosovaars geboortebewijs, boete tram, inspectiebewijs) asielaanvraag vermogen niet bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen. Deze documenten bevestigen uw identiteit en het feit dat u in Belgrado bent geweest, maar geven geen enkele informatie over uw opeenvolgende woon/verblijfplaatsen in Belgrado.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de "schending van artikel 1A Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet" en "van artikel 48/2 juncto 48/4 van de

Vreemdelingenwet” waarbij verzoekende partij eveneens verwijst naar artikel 3 EVRM. In een tweede middel roept verzoekende partij de schending in van de motiveringsplicht onder verwijzing naar de artikelen 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht. In een derde middel wordt de schending van het proportionaliteitsbeginsel opgeworpen en in een vierde en laatste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 2, 3, 5 en 9 EVRM.

De Raad oordeelt dat om reden van onderlinge verwevenheid voormelde middelen gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. De schending van de artikelen 2 en 5 EVRM kan niet dienstig worden aangevoerd tot staving van onderhavige vordering tegen de beslissing van de commissaris-generaal waarbij, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling van betrokkene en over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (vgl. RvS 12 maart 2008, nr. 180.930). Dit onderdeel van het middel is derhalve niet ontvankelijk.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 9 EVRM beperkt verzoekende partij zich louter tot de aanduiding van dit artikel en laat na dit inhoudelijk weer te geven en te duiden in het kader van haar verweer. Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt echter dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Gezien verzoekende partij zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormeld artikel 9 zou hebben geschonden, is dit onderdeel van het middel eveneens onontvankelijk.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de

relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4.1. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas beperkt verzoekende partij zich te stellen dat de Gazela brug en de Zemunski Put brug nauwelijks op vierhonderd meter van elkaar liggen waardoor het aannemelijk is dat haar barak gelegen was in de buurt van beide bruggen, dat mensen die dagdagelijks bezig zijn met te overleven niet letten op het nummer van de blok waar hun barak is gelegen en dat eveneens hetzelfde geldt voor het niet precies kunnen situeren van de datum van de universiade.

2.2.4.2. De Raad wijst erop dat het betoog dat beide vornoemde bruggen zich kort bij elkaar situeren geen verklaring biedt voor de vaststelling dat verzoekende partij ondanks haar zes- tot zevenjarig verblijf aldaar bij het eerste verhoor op het Commissariaat-generaal van 27 april 2011 de naam van de brug in de buurt waarvan zij woonde niet kon noemen (administratief dossier, stuk 10, p. 16 en 17). De vergoelijking waarom zij via beschrijving niet in staat was de juiste brug aan te duiden in de buurt waarvan zij haar barak had, met name dat deze amper vierhonderd meter van elkaar verwijderd waren, kan door de Raad niet worden aangenomen daar verzoekende partij bij het verhoor van 1 augustus 2011 op het Commissariaat-generaal voorhoudt slechts op honderd meter van de grote brug te hebben gewoond, waardoor verzoekende partij zelf aangeeft dat de plaats van haar barak duidelijk is gelinkt aan een welbepaalde brug (administratief dossier, stuk 3, p. 3).

Waar verzoekende partij het zich niet precies herinneren van de datum van de universiade wijt aan het in beslag genomen zijn door het dagelijks proberen te overleven en het typisch is voor Roma zich niet precies data te kunnen herinneren, wijst de Raad erop dat de precieze datum van deze gebeurtenis nooit aan verzoekende werd gevraagd, doch verzoekende partij deze universiade situeert *anno* 2010 waardoor haar barak waar zij jaren had gewoond plots werd afgebroken wat finaal resulteerde in een vlucht uit het land van herkomst amper zes maanden later, daar waar deze universiade een jaar eerder had plaatsgevonden. Het plaatsen door verzoekende partij van deze universiade in 2010 waarbij verzoekende partij persoonlijke referentiemomenten als de afbraak van haar eigen barak in maart 2010 en het verlaten van haar land van herkomst in september 2010 heeft, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas daar deze gebeurtenis reeds een jaar eerder had plaatsgegrepen. *In casu* is derhalve geen sprake van het zich niet kunnen herinneren van een "*precieze datum*", doch van het situeren van een voorgehouden uiterst belangrijk oorzakelijk gegeven in een niet correct jaar.

Waar verzoekende partij betreffende het zich later niet meer kunnen herinneren van de blok in de buurt waarvan zij woonachtig was, betoogt dat het normaal is dat voor mensen die dagdagelijks met overleven bezig zijn het nummer van een blok bijzaak is, wijst de Raad erop dat deze redenering niet kan worden gevolgd nu verzoekende partij wel degelijk de nabijheid van blok twee kon aangeven bij het verhoor op het Commissariaat-generaal van 27 april 2011 (administratief dossier, stuk 10, p.17).

Verder wijst de Raad erop dat de motivering betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich dit onderdeel van de beslissing kunnen dragen. Bovenstaande motieven dienen immers te worden samen gelezen met de motieven betreffende de voorgehouden brand in de Gazela-nederzetting, betreffende de tegemoetkoming voor de afbraak van de barakken en betreffende het verblijf in het recreatiepark Ada Ciganlija. Laatstgenoemde motieven worden door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand worden beschouwd. Uit het geheel van deze vaststelling kon verwerende partij terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de beweerde opeenvolgende woon/verblijfplaatsen in Belgrado alsook de hieraan gekoppelde problemen.

2.2.5. Tenslotte wijst de Raad erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet

onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderszids. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed of zou kunnen doen op de nationale autoriteiten.

De Raad stelt vast dat verwerende partij op zeer uitgebreide wijze en verwijzend naar informatie gevoegd bij het administratief dossier (stuk 20, landeninformatie) motiveert dat zowel in Servië als Kosovo de situatie van de RAE-gemeenschap op fundamentele wijze is verbeterd en deze gemeenschap er een beroep kan doen op de hulp en de bescherming van de aldaar aanwezige nationale in internationale autoriteiten. Waar verzoekende partij opwerpt dat de mensenrechten in voormelde landen nog steeds worden geschonden en de Roma er zich desbetreffend niet kunnen beroepen op bescherming oordeelt de Raad dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij met geen enkele objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn.

Louter op basis van het bestaan van de mogelijkheid zich te beroepen op de hulp en bescherming van de autoriteiten in het land van herkomst wordt terecht de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet niet toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kosovo en/of Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6.1. Verzoekende partij werpt op dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden *“doordat de gevolgen van de beslissing van het CGVS, meer bepaald mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.”*

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 19 en 20), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 april, 31 mei en 1 augustus 2011 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT